

РЕШЕНИЕ

№ 37482

гр. София, 13.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7608** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. Г. И., в качеството му на управител и едноличен собственик на „Протос Рент“ ЕООД, чрез адв. М. М. срещу решение № 1944 от 29.05.2025г. по НАХД № 3800/2025г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 8 състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 9230508 на СДВР, с който на И. Г. И.- законен представител на „Протос Рент“ ЕООД е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лева за административно нарушение на основание чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП вр. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, поради неправилно приложение на материалния закон. Излага доводи, че в мотивите на съдебния акт не са изложени аргументи, касаещи сочените с жалбата пороци на санкционния акт, като е налице неотстранима неяснота относно санкционирания субект, доколкото в ЕФ не е посочено по ясен и недвусмислен начин лицето, чиято отговорност е ангажирана и на какво основание. Твърди се, че връченият екземпляр от електронния фиш се различава от представения по преписката, тъй като във връчения като субект на отговорност се сочи „Протос Рент“ ЕООД, а в наличния по преписката ЕФ като такъв фигурира И. Г. И. – законен представител на „Протос Р. ЕООД“, което е фрапантно отклонение от процесуалните стандарти и представлява абсолютно основание за

отмяна на електронния фиш. Моли съда да постанови решение, с което да се отмени решението на СРС и да се отмени изцяло процесния електронен фиш. Претендира разноски.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, оспорва касационната жалба.

СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 03.06.2025 г., моторно превозно средство „Тойота Секвоя“, с ДК [рег.номер на МПС] , около 17.07 ч. се движело в [населено място] по Софийски околоръстен път с посока на движение от [улица]към [улица]. Автомобилът преминал срещу № 324 при ограничение от 80 км./ч. въведено с пътен знак В 26 със скорост от 109 км./ч., като е превишил разрешената скорост с 29 км./ч. Нарушението е констатирано с разпечатка от техническо средство, в която е отразен регистрационният номер на лекия автомобил, дата и час на измерването, мястото и скоростта.

Въз основа на тези факти на И. Г. И. – представител на фирма собственик на превозното средство, е издаден електронен фиш, с което нарушението е квалифицирано като такова по чл.21 ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП. Наложено му е административно наказание глоба в размер на 100лв., на основание чл.189 ал.4 вр. чл.182 ал.1 т.3 от ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че при издаването на оспорения ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения. Изложил е мотиви, че ЕФ отговаря на императивно предвидените изисквания на чл.189 ал.4 от ЗДвП, като е издаден в утвърдения образец. Приел е за безспорно установено, че именно автомобилът, собственост на дружеството, чийто представител е И. Г. И., се е движел на посоченото в електронния фиш място със съответната скорост, отразена в разпечатката от техническото средство.

СРС е приел, че правилно и в предвидения размер по чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложено наказанието глоба от 100 лева, тъй като превишаването на скоростта е с 29 км/ч.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 от АПК.

Предвид установеното съдът намира, че при преценка на събраните доказателства не са допуснати нарушения. Съображенията на касатора в тази насока намира за неоснователни и неподкрепени от установеното. При преценка на събраните доказателства съдът ги е обсъдил всестранно, обективно и пълно.

Правилно СРС е приел, че при ангажиране на административно наказателната отговорност на касатора не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до

опорочаване на производството и ограничаващи правото на защита на лицето, доколкото автомобилът, собственост на дружеството, чийто представител е жалбоподателят - И. Г. И., се е движел на посоченото в електронния фиш място със съответната скорост отразена в разпечатката от техническото средство.

По материално-правната законосъобразност на решението. Настоящият състав споделя изводите на първоинстанционния съд, че въз основа на събраните по делото доказателства следва да се приеме, че е налице нарушение на чл.21, ал.2 от ЗДвП, а именно, че И. Г. И., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта. По аргумент от чл.21, ал.1 от ЗДвП при ограничение с пътен знак В-26 в извън населено място ограничението на максимално допустимата скорост е 80 км/ч. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в извън населено място, като разрешената скорост е 80 км/ч., а засечената скорост е 109 км/ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) т.е. превишение – 29 км./ч.

Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, а приложените снимки, съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП, са годни веществени доказателствени средства. Касационната инстанция напълно споделя мотивите на районния съд за доказаност на нарушението.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, X касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1944 от 29.05.2025г. по нахд № 3800/2025г. по описа на СРС, НО, 8 състав.

ОСЪЖДА И. Г. И. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 лева разности по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.